

«Ένας αριθμός»

Έλειπα σε χώρα μακρινή και είχα έγνοια μήπως δεν προλάβω την παράσταση της Αθηνάς Κάσιου. Την πρόλαβα, και είδα τον Σπύρο Σταυρινίδη να παίζει τόσο καλά όσο έχει χρόνια να παίζει. Όταν –δόξα σοι ο Θεός!– ζούμε σε ρυθμό τριών-τεσσάρων θεατρικών παραγωγών την εβδομάδα, το να είσαι θεατής γίνεται μια από τις βασικές σου ασχολίες, το δεύτερό σου επάγγελμα, οπότε οι θεατρικές σου εμπειρίες γίνονται ιδιαίτερα σημαντικές, παίρνουν σχεδόν τις ίδιες διαστάσεις με τα προσωπικά σου βιώματα, μπαίνουν στην ίδια σειρά με τα πραγματικά γεγονότα. Ήταν σημαντικό για μένα να βλέπω τον Σπύρο Σταυρινίδη χωρίς την πανοπλία της στέρεας υποκριτικής τουμανιέρας. Πανοπλία που, χρόνια τώρα, του παρείχε ασφάλεια, τον βοηθούσε μεν στις μάχες των παραστάσεων να βγαίνει αλώβητος, αλλά και περιόριζε την υποκριτική του ευελιξία. Εδώ, στην παράσταση της Κάσιου, είναι ανοιχτός στους συναισθηματικούς ερεθισμούς του κειμένου της Κάριλ Τσέρτσιλ και συγκινητικά τρωτός, εξαιτίας της απουσίας των προστατευτικών μέσων. Άλλωστε, στον εντελώς αστόλιστο χώρο της παράστασης, σε συνθήκες άμεσης εγγύτητας με το κοινό, χρειάζεται άνευ όρων παράδοση του συντελεστή στον ρόλο του, χρειάζεται πλήρης και αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ του ηθοποιού και του κοινού του. Ο Σταυρινίδης παίζει έναν πατέρα σε σκηνές ντουέτα με τρεις εκδοχές του γιου του, τρία γονιδιακά αντίτυπα. Όμως η ανθρώπινη κλωνοποίηση δεν είναι το κύριο θέμα, αλλά το μέσο για να εξεταστούν οι βαθύτερες σχέσεις που υπάρχουν μεταξύ των ανθρώπων: σχέσεις γονιού-παιδιού. Οι βαριές ευθύνες, οι βασανιστικές ενοχές και το αδύνατο να τις εξαγοράσει κανείς, ο ρόλος του πατέρα-θυσιαστή, ο ρόλος του πατέρα-στόχου για το παιδί-εκδικητή... Όλα αυτά είναι μαζεμένα στον ρόλο του Πατέρα και όλα αυτά μπόρεσε να βιώσει, να εκφράσει και να μεταδώσει ο συγκλονιστικός Σπύρος Σταυρινίδης.

Το νόημα του κειμένου ανοιγόταν μπροστά μας σταδιακά, ατάκα προς ατάκα. Και το σκηνοθετικό σχέδιο ήταν να κρατηθεί ο σταθερός, αργός ρυθμός στα υποκριτικά βήματα προς τη σταδιακή ολοκλήρωση της ενιαίας εικόνας. Γι' αυτό ήταν απόλυτα αναγκαίο το κάθε ερμηνευτικό ψηφίο, η κάθε ατάκα, να εκπληρώνουν τον ρόλο τους, να μεταφέρουν το φορτίο του νοήματος και των συναισθημάτων που τους αναλογούν. Ο Ανδρέας Τσέλεπος ανταποκρίθηκε άριστα στη μεγάλη πρόκληση, να αποδώσει τη μοναδικότητα του καθενός από τους τρεις ήρωες που ενσάρκωνε. Χρησιμοποιώντας τη δική του φυσική ύλη, το πρόσωπο, το σώμα, τη φωνή του, χωρίς κανένα τεχνητό μέσο διαφοροποίησης, χωρίς καμιά υπερβολή, (ακριβώς τόσο όσο), δημιούργησε τρεις εντελώς διαφορετικούς χαρακτήρες. Απέδειξε με την ερμηνεία του αυτό που πιστεύουν η Τσέρτσιλ και η Κάσιου, ότι το ασύλληπτο, το ανεπανάληπτο είναι του ανθρώπου συγκρούεται με την προοπτική της ανθρώπινης κλωνοποίησης. Οι τρεις δημιουργοί της παράστασης, η Κάσιου, ο Σταυρινίδης και ο Τσέλεπος, στηρίζουν με τα μέσα της τέχνης τους ότι οι άνθρωποι είναι προϊόντα των σχέσεων μεταξύ τους, είναι δημιουργήματα των Άλλων, είναι... αλληλοδημιουργήματα.

Η Αθηνά Κάσιου αφαιρεί με κάθε της παραγωγή διαφορετικά στοιχεία απ' αυτό που ο κόσμος συνηθίζει να ονομάζει θέατρο. Κι όμως, αυτό που μένει μετά την αφαίρεση είναι... πολύ ενδιαφέρον θέατρο. Φαίνεται πως τα ζωτικά νεύρα δεν έχουν πειραχτεί κατά τη διάρκεια των σκηνοθετικών της εγχειρήσεων.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ